

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

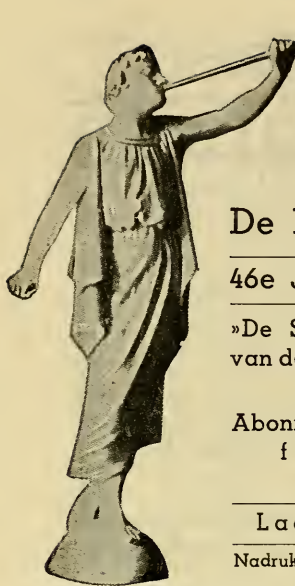
HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

Leer mij beleiden openbaar
te zijn een arme tollenaar,
niet roemende voor Uw gezicht,
dat ik veel goeds heb uitgericht,
opdat ik niet in zulk een waan
moet ongeholpen van U gaan.

Bewaar mij, dat Uw Heilig Woord
niet zij van mij vergeefs gehoord,
of valle op een harden grond,
of van de dorens zij doorwond,
of van de vogels in de lucht
belet, te dragen goede vrucht.

Gij hebt door Uwen grooten Geest
bereid het blijde bruiloftfeest,
en mij onwaardig ook genood;
geef, dat ik het niet van mij stoot,
ondankbaar 't wijze van de hand,
aan aardsch bezit het hart verpand.

J. Revius.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang

—

No. 14

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.75 per drie maanden, f1.50 per half jaar en f3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

INHOUD

DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM

	<i>door James L. Barker</i>	239
EEN PREDIKATIE OVER „NIETS”		242
VOOR JONGE OOGEN	<i>door Oom Ben</i>	245
BLIJFT GELOOVEN.		245
VAN DE REDACTIE:		
LEVENSVREUGD		246
BEANTWOORD	<i>door Fern J. B. Russon</i>	250
„UITNEMENDER DAN ZICHZELF”	<i>door P. Vlam</i>	247
RONDOM DE DOM		252
DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON		
	<i>door John A. Widtsoe en Franklin S. Harris Jr.</i>	254
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.		256
ONS TAALHOEKJE.		256

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN

DRIJKWERK

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

n.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM.

Een verhaal over de geschriften en leeringen der Apostolische Vaders, en die merkwaardige godsdienstige karakters, die door de eeuwen heen geprotesteerd hebben.

Door James L. Barker, Hoofd van het Departement van Moderne Talen aan de Universiteit van Utah en lid van het Algemeen Hoofdbestuur der Zondagsschool.

(Vervolg).

De gedachte, dat er een duizendjarig rijk met Christus op aarde gevestigd zal worden, is door Tertullianus aanvaard: . . . De antichrist overwonnen zijnde . . . en de meesten zijner volgelingen vernietigd, zal, er een eerste opstanding en een eerste oordeel plaats hebben . . . insluitende diegenen, die de godsdienst van den waren God hebben beleden . . . Met betrekking tot de uitverkorenen zal hun eerste belooning zijn een regeering van duizend jaar met Christus in het Nieuwe Jeruzalem. Na deze periode zal den duivel, die gebonden was geweest, zijn vrijheid worden teruggegeven, en hij zal opnieuw met de boozen rebelleeren tegen de rechtvaardigen. God-zelf zal deze vijanden Zijner naam uitroeien en dan zal de opstanding der rechtvaardigen plaats hebben . . . de opstanding van het lichaam is algemeen onderwezen en verdedigd door heidenen en gnostici.

„De Heiligen zullen het aardrijk beërven.”

„Het bezit (van het eeuwige geluk) zal echter niet voor allen gelijk zijn, want in het huis des Vaders zijn vele woningen; sommigen zullen in den hemel ontvangen worden, anderen zullen het Paradijs beërven, en weer anderen het Nieuwe Jeruzalem (Irenaeus V, 36, 2).” (Vergelijk Joseph Smith: Verschillende heerlijkheden).

Clemens van Alexandrië verklaart dezelfde gedachte op een andere manier: „De uitverkorenen zullen ontvangen worden in een der drie verblijfplaatsen (woningen), voorgesteld in de gelijkenis van den Zaaier door de getallen dertig, zestig, en honderd.”

Leerstellingen, die genoemd worden door de eene Apologet, zijn soms niet te vinden in de werken van andere Apologeten, tenminste niet in de werken die tot op dezen tijd bewaard zijn gebleven; doch de leerstellingen, die door de Apologeten behandeld worden, komen in groote trekken met elkaar overeen. Niet-tegenstaande zijn er van elkaar afwijkende groepen¹⁾ en een niet onaanzienlijk deel der leerstellingen, onderwezen door de Apologeten, die in hun tijd orthodox genoemd werden, is door de latere christenheid verworpen. Het is eveneens duidelijk dat er weinig gedaan werd om de verordeningen te handhaven, zooals ze door de Apostelen overgeleverd werden.

Reeds in het begin waren de Apostelen bezorgd voor verdeeldheid en valsche leerstellingen. Met de toen bestaande verkeersmiddelen moet de taak, om de kerken te besturen, zeer zwaar geweest zijn, en onmiddellijk na het heengaan der Apostelen bezat niemand de macht om dit werk op zich te nemen — tenminste niemand

schijnt deze taak overgenomen te hebben.

Openbaring zou in de wijdvertakte kerken de eenheid hebben kunnen bewaren, doch toen deze verdween, was iedere kerk onderhevig aan plaatselijke invloeden, hetzij dat deze afkomstig waren van de wijsbegeerte, of van heidensche godsdiensten. Om de tallooze en vèrstrekkende veranderingen, die plaats grepen in de tweede en derde eeuw, te rechtvaardigen, schrijft Mourret (Katholiek): „Vervolging, ketterij, scheuringen, verdeeldheid; dat is het wat men bij een eerste onderzoek waarneemt... het oude geloof is verkruid als een gevolg van haar eigen dogma en moreele ontoereikendheid; de Kerk *in haar machtige vitaliteit heeft geweten hoe te leenen* van hun (de heidensche) ritus, die uitdrukking gaven aan de ware godsdienstige gevoelens der ziel, *elementen van een liturgie, pompeus en aandoenlijk tegelijk.*” In de vierde eeuw bood de Kerk-liturgie de grootst mogelijke verscheidenheid.

Historisch is het onmogelijk om deze veranderingen in bijzonderheden te volgen. Duschene merkt op, na Justinus Martyr, die de samenkomsten der christenen beschrijft zonder een der gebruikte vormen weer te geven, aangehaald te hebben, en het gebed aan het einde van Clemen's „Eerste Brief aan de Corinthiërs” en een gedeelte betreffende de hostie uit „De Leerstelling der Twaalf Apostelen” te hebben geciteerd, dat er geen documenten van liturgische waarde bestaan tusschen deze vormen der eerste en die van de vierde eeuw.

Men veronderstelt, dat in het

begin in alle kerken overal dezelfde gebruiken werden gevolgd. Het ritueel had plaats als volgt: de eerste vormen werden gewoonten; de gewoonten kristalliseerden zich tot ritus of plechtigheden; de plechtigheden ontwikkelden zich tot meer of minder gecompliceerde ceremonieën; bepaalde gebeden en vermaningen werden vastgesteld en de dienstdoende priester begon alleen zekere onderwerpen te behandelen op slechts één wijze; tenslotte werden vastgestelde formuleeringen aangenomen, die niets overlieten aan het persoonlijke initiatief.

Bij het leenen van heidensche godsdienstritus, waarmede de „ware godsdienstige gevoelens der ziel tot uiting kwamen,” in deze ontwikkeling en verrijking van een „liturgie, pompeus en aandoenlijk tegelijk”, ontstonden plaatselijke verschillen. Hoewel hieromtrent weinig bekend is, is Duschene van meening dat in de derde eeuw de gebruiken in Rome, Alexandrië en Antiochië niet alleen verschilden, doch geheel afgeveken waren van de oorspronkelijke gebruiken.

In ieder geval waren onder invloed van de kerkelijke provincies in de liturgische formules vier hoofdtypes te onderscheiden: het Syrische type; het Alexandrijnsche type; het Romeinsche type en het Gallische type. Deze werden tot twee teruggebracht: de gebruiken van Rome en die van Constantinopel.

In het Westen ging men slechts langzaam over tot het gebruik van één type, het Romeinsche type. Elke kerk had haar eigen boek met liturgische gebruiken; er was geen gelijkvormigheid, doch

de grootst denkbare anarchie. Onder de Merovingers was de Fransche Kerk vervallen tot „de droevigste staat van corruptie, wanorde en onwetendheid.”

Als gevolg hiervan schafte Pépin de Gallische liturgie af en verzocht de Romeinsche Kerk, exemplaren van haar liturgische boeken te zenden. De formules hierin vervat werden niet zonder verandering aanvaard, doch degenen, aan wie de hervorming was toevertrouwd door Pepijn, Karel de Groote en Lodewijk de Vroome, combineerden ze met wat deze hervormers waard vonden opgenomen te worden bij hetgeen zij alreeds hadden.

De liturgie, die hiervan het resultaat was, werd onder invloed van de keizerlijke Kerk gepropageerd in de kerken van het Frankische Keizerrijk, en tenslotte in Rome, waar zij de Romeinsche gebruiken geheel verdrong. „De Romeinsche liturgie is vanaf de elfde eeuw af *niets anders dan de Frankische liturgie*. . . Het is vreemd, dat de oude Romeinsche boeken, die, welke de zuiver-Romeinsche gebruiken tot de negende eeuw weer gaven, zoo grondig door de anderen zijn vernietigd, dat er geen enkel exemplaar meer is overgebleven.”

(Wordt vervolgd).

Aanteekeningen.

1) Verdeeldheid bestond reeds in den tijd der Apostelen en zij nam toe in later tijd. In het begin waren er vijf hoofdgroepen: de groep, die als orthodox beschouwd werd, de Docetisten, die „de meening waren toegedaan dat het lichaam van Jezus geen werkelijk lichaam was”; de Gnostici, die naar mysterieuze en bovennatuurlijke wijsheid zochten, en afgescheiden van de gewone christenen wenschten te zijn; de Marcionieten, die onderwezen dat het lichaam van Jezus niet stoffelijk was, en het huwelijk veroordeelden, als zijnde onvereinigbaar met het christendom; de Montanieten, die het huwelijk eveneens minderwaardig vonden, en een nieuw soort profetie invoerden, waarbij de profeet in trance geraakte. Buiten deze waren er nog vele onderschikte groepen: Irenaeus schreef tegen twaalf secten; Hippolytus van Portus (170-236) tegen twee en dertig en Philaster van Brescia (werkzaam gedurende 170-236) telde er honderd zes en vijftig. Men zegt dat Victor, Bisschop van Rome (189-198) het Montanisme begunstigde; en Hippolytus van Portus, „het meest onderlegde lid van de Romeinsche Kerk in zijn dagen”, was een mededinger van den Bisschop van Rome, „een der allervroegste anti-paus gezinden, die in de geschiedenis bekend zijn.”

* * *

Gedachten.

„Voelt rijper leeftijd aan de jonkheid zich verbonden,
Voelt zich de jeugd aan d' ouderdom verknocht,
Dan hebben beide 't onvergank'lijke gezocht,
En in elkaar de kiem der eeuwge jeugd gevonden.”

Jan Ligthart.

Een predikatie over „niets”.

Vertaald door Zr. H. V. — G

President Jedediah M. Grant 1816-1856, de vader van onzen president Heber J. Grant, was in meer dan een opzicht een buitengewoon man. Voordat hij in 1851 tot den eersten burgemeester van de pas gestichte Zoutmeerstad en in 1854 tot tweede raadgever van president Brigham Young gekozen werd, had hij aan de Kerk, waarbij hij zich in 1833 aansloot, al in andere gewichtige functies en ambten waardevolle diensten be- wezen, en had door moed, ijver en andere uitnemende leiders- eigenschappen uitgeblonken. Als achttienjarige had hij in 1834 den zeer moeilijken tocht van het „Zionskamp” mede gemaakt, het- welk van Ohio naar Missouri toog om aan de vervolgde en be- dreigde Heiligen hulp te brengen; vervolgens hielp hij ijverig mee bij het bouwen van de tempels in Kirtland en Nauvoo, vervulde verschillende zendingen in de Ver- eenigde Staten, maakte de ver- volgingen mee in Missouri en Illinois, werd in 1845 tot een van de zeven presidenten der Zeven- tigers gekozen en met het toezicht over het geheele zendingswerk in de Staten belast. Hij kwam aan het einde van de herfst van het jaar 1847 als leider van de laatste pionierafdeeling van dit jaar in het Zoutmeerdal aan.

In de bloei van zijn leven stierf hij, nog geen 41 jaren oud, op den 1sten December 1856, negen dagen na de geboorte van zijn zoon Heber, den huidigen presi- dent.

„Hij diende 24 jaren in de Kerk”, zeide president Young ter gelegenheid van zijn begrafenis, „maar was een man, die in dezen tijd, zinnebeeldig gesproken, wel 100 jaren geleefd en gewerkt heeft”. In een overlijdensartikel van de Deseret News stond van hem: „Als burger, vriend, zoon, echtgenoot en vader en voor alles, als Heilige der Laatste Dagen straalde hij overal en op elk tijd- stip het rustige, prachtvolle licht van zijn verheven, richting gevend voorbeeld uit”.

Een goed redenaar.

Reeds als jonge man verwierf zich Jedediah M. Grant den roep van een overtuigenden en slag- vaardigen redenaar. De macht van God rustte dikwijls zichtbaar op hem en men kon gevoelen, dat hij door Goddelijke inspiratie sprak, „als iemand, die volmacht heeft.” Hij was een onbevreesde, onover- troffen verkondiger en verdediger van de grondbeginselen van het herstelde Evangelie en zijn tegen- standers konden hem nooit in ver- legenheid brengen.

Toentertijd gebeurde het vaak in Amerika dat predikanten van andere Kerken onze jonge zende- lingen, waarvan ze wisten, dat ze meestal ongeleerd en in het debat onervaren waren, tot openbare debatten uitdaagden, in de hoop, ze in verlegenheid te kunnen bren- gen en zoo goedkoope overwin- ningen op ze te kunnen behalen. Maar wanneer ze met Jedediah M. Grant begonnen, trokken ze altijd aan het kortste einde, uit

de verwachte triomf werd een beschamende nederlaag en de predikanten zouden dikwijls graag hebben gewild, dat ze den jongen Mormonenzending niet hadden uitgedaagd.

Velen verwonderden zich erover, hoe en wanneer hij zijne toespraken voorbereidde. Maar hij antwoordde op al deze vragen, dat hij nooit een toespraak voorbereidde of uitwerkte, zoo als de predikanten het doen. „Natuurlijk lees ik veel en verzorg mijn geest met een kennis van de Evangeliewaarheden, maar ik studeer nooit een toespraak van tevoren in.”

Velen geloofden hem niet, want ze hielden het voor onmogelijk, zonder zorgvuldige voorbereiding zulke toespraken te kunnen houden. Om hem op de proef te stellen vereenigden zich eens verschillende van hen en vroegen hem of hij bereid zou zijn, op een bepaald uur en op een bepaalde plaats over een tekst te spreken, welke hem dan eerst, pas onmiddellijk voor het begin der vergadering zou opgegeven worden. Om ze hun zin te geven, willigde hij hun wenschen in. Als plaats werd het gerechtsgebouw van de stad Jeffersonville gekozen, waar toentertijd de latere Amerikaanse oorlogsminister John B. Floyd en verschillende andere vooraanstaande mannen woonden.

Op den bepaalden tijd was de groote gerechtszaal tot op de laatste plaats bezet, ook mijnheer Floyd alsmede een aantal rechtsgeleerden en predikanten waren aanwezig en zaten op de voorste rij.

Ouderling Grant kwam binnen begaf zich op het podium en opende de vergadering als gewoon. Nadat het tweede lied

gezongen was, werd hem een opgevouwen blad papier — zijn tekst — aangereikt. Hij vouwde het open — er stond niets op, het was een schoon blad papier.

Een leeg blad.

Zonder het geringste teeken van verrassing hield hij het leege blad in de hoogte opdat de aanwezigen het konden zien en begon dan:

„Mijne vrienden, ik ben heden hier wegens een afspraak volgens welke ik over een tekst zou spreken, welke deze heeren voor mij zouden uitzoeken. Ik heb hem hier in de hand. Maar voelt u zich niet beleedigd wanneer ik doe wat ik beloofd heb, namelijk over dezen gekozen tekst te spreken; en wanneer iemand een verwijt verdiend heeft, dan ben ik dit niet, maar de heeren, die den tekst uitgekozen hebben. Ik wist niet, welke zij zouden kiezen, maar van alle teksten is deze mij het liefst.

„U ziet het blad is leeg, er staat niets op”, ging hij verder, nog altijd het onbeschreven blad hooghoudend. „Gij leden van sekten daar beneden gelooft, dat God de wereld uit niets geschapen heeft en nu verwacht u dat ik uit niets een predikatie maak, want dit blad is leeg.

Nu, gij sektenpredikers gelooft aan een God, die noch lichaam, lichaamsdeelen of geoemoedsbewegingen heeft. Zulk een God is voor mij een volmaakt niets, zoo leeg als dit blad papier leeg is.

U gelooft aan een Kerk zonder apostelen, profeten, herders en zoo voort. Zulk een Kerk zou vergeleken met de oorspronke-

lijke Kerk een volkomen niets zijn — ook hiermede heb ik mij aan mijn tekst gehouden. Uw hemel hebt gij aan de overkant van tijd en ruimte geplaatst. Hij bestaat nergens en hieruit volgt, dat uw hemel eveneens een volkomen niets is, evenals mijn tekst.

Zoo ging hij verder en behandelde op deze wijze alle hoofdprincipes van de leer van zijn toehoorders. Eveneens verkondigde hij hun met groote macht de waarheden van het Evangelie en besloot met de vraag; „heb ik mij aan mijnen tekst gehouden en bent u tevreden?”

Een onverwachte uitwerking.

Nog voor hij goed en wel zat sprong „mijnheer Flloyd op en riep hem toe: „mijnheer Grant, wanneer u geen rechtsgeleerde bent, dan moet u er een worden!” En tot het publiek gekeerd zeide hij: „Mijne heeren u hebt zooveel met verbazing en bewondering naar een prachtvolle rede geluisterd. Maar bekijkt u nu eens de kleeren van mijnheer Grant! De mouwen van zijn jas zijn aan de ellebogen bijna door en ook de knieën van zijn broek zijn versleten. Laten wij een inzameling houden.” „Ik betaal een jasmouw en een broekspijp”, viel hem een ander bekende rechtsgeleerde, een zekere mijnheer Joseph Sears, in de rede, De leidende methodistenprediker werd verzocht met den hoed rond te gaan om de inzameling te houden, maar hij weigerde om voor een Mormonenzending zoo iets te doen.

„U zult het doen”, zei mijnheer Flloyd met nadruk. „Gaat u met den hoed rond”, verlangde nu ook mijnheer Sears, en daar ook van

uit de toehoorders meerdere zulke stemmen gehoord werden, gaf de methodistenprediker ten slotte toe. Met den hoed in de hand ging hij langs de rijen en de inzameling bedroeg een som, welke groot genoeg was, dat broeder Grant niet alleen een nieuw pak, maar ook een paard met zadel en toom kon koopen — en niet een van degenen die geld gaven was een lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — ofschoon zich later verschillende van hen bij de Kerk aansloten,

Wie staat aan de top van Uw Kerk?

Een anderen keer werd Ouderling Grant door een zeer bekenden Baptistenprediker, Baldwin geheeten, tot een debat uitgedaagd en hij nam de uitdaging aan. Het debat zou in de mooie groote Kerk, van zijn trotschen, en zich reeds in het vooruitzicht der overwinning opblazenden tegenstander, gehouden worden. die in de geheele omgeving als een ingebeelde hoogmoedige man gold, die trotsch was op zijn kennis. Op den vastgestelden tijd was het huis tot berstens toe vol. Allen wachtten gespannen op het begin van den redetwist, toen broeder Grant opstond en zeide:

„Mijnheer Baldwin. mag ik mij een vraag veroorloven? Wie staat aan de spits van uw kerk in zuidwest Virginia?” (het landsgedeelte waar het debat plaats vond).

Flug, verwaand en streng antwoordde Baldwin: „Ik, mijnheer. ik sta aan de spits.”

„Dan is het goed,” zeide Ouderling Grant, „ik wilde alleen weten

met welke vereerde tegenstander ik te doen heb."

Mijnheer Baldwin scheen een oogenblik iets verward te zijn; dan vroeg hij: „mijnheer Grant, ik zou van mijn kant die vraag willen stellen, wie in zuid-west Virginie aan de top van uw Kerk staat?"

Broeder Grant stond op, en zei met gebogen hoofd: „Jezus Christus, mijnheer!"

De slag zat. Dit antwoord ontwapende den trotschen tegenstander van te voren en de nederige dienaar Gods behaalde ook in deze vergadering de overwinning.

* * *

Vaar jonge Oogen

Morgen.

Jongens en meisjes, daar was eens een man die alles zijn zou wat een sterveling maar wezen kon — morgen; niemand zou vriendelijker en kloeker zijn dan hij — morgen. Hij wist dat een van zijn vrienden, die in zorgen en moeite zat, o zoo blij zou zijn als iemand hem eens een handje zou komen helpen en hij zou hem gaan bezoeken en zien wat hij doen kon — morgen. Iederen ochtend stapelde hij de brieven op, die hij schrijven zou — morgen. En hij dacht aan de menschen die hij opvroolijken zou — morgen. Het trof

niet heel best dat hij het op het oogenblik zoo druk had, zoodat er geen minuutje van zijn tijd af kon; maar hij zou, zoo sprak hij, meer tijd aan anderen wijden — morgen.

Die man zou de grootste werker aller eeuwen geweest zijn — morgen. Hij zou wereldberoemd zijn geworden als hij ooit morgen beleefd had. Maar, daar wringt 'm de schoen: hij is gestorven en vergeten. En al wat hij achter gelaten heeft toen zijn levensdagen afgeloopen waren, was een reuzeberg van dingen die hij van plan was te verrichten — morgen. Oom Ben.

* * *

BLIJFT GELOOVEN.

Ik blijf gelooven
O Heer mijn God.
Dat Gij daar boven,
Bestuurt mijn lot.

Is 't leven donker,
De weg soms ruw,
Geen stargeflonker . . .
Ik leun op U.

Gij zult mij leiden,
Mijn God en Heer —
'k Blijf U verbeiden,
Al buigt Gij neer.

15 JULI 1941

VAN DE REDACTIE

LEVENSFREUGD.

IS DAT mogelijk in dezen tijd van depressie op allerlei gebied? vraagt men zich wellicht af. Toch blijven de eenmaal gesproken woorden: „de mensch is opdat hij vreugde zal hebben” ook nu van kracht.

Christus volgen sluit in gelouterd worden door leed, maar door dit alles heen, vreugde scheppen. Vreugde allereerst om de wetenschap van een uiteindelijke uitkomst, en verder om alle dagelijksche dingen, die we niettegenstaande moeite en druk toch allen genieten. „Tel uw zegeningen”, zingen we in een lied, laten we dit dan niet alleen zingen maar ook in practijk brengen. We bezitten liefde van onze huisgenooten, eerlijke vriendschap van vele medemenschen, een wereld zoo mooi met een overvloed van schoonheden welke we op elke wandeling kunnen waarnemen. We kunnen verder aanvullen ieder voor zich hoeveel redenen we wel hebben om „Vreugde te scheppen”. We voelen ons misschien bedrukt om het weinige succes van ons werk in de Kerk. Maar er is veel echt Christelijk werk dat oogenschijnlijk geen succes heeft en daartegenover veel onchristelijk, ja zelfs anti-christelijk werk dat wel succes heeft.

Het waarachtige werk des Heeren moet bijna altijd door de smeltkroes van schijnbaar volkomen mislukking heen. Wanneer het direct slaagt, vrees er dan voor. Het kost ons menschen moeite om

te berusten, want wij hebben succes lief. Vergeet niet dat de ure van volkomen verlatenheid aan Christus de heerlijkheid bracht.

De dingen die men ziet zijn tijdelijk.

De dingen die men niet ziet zijn eeuwig.

Wat aanstonds met succes wordt bekroond, duurt meestal maar een kleine tijd, maar wat geslagen, gekneusd in den storm, geknakt door vijandschap van menschen is, slaat zijn wortels diep. Jacobus zegt: „Acht het een groote vreugde als gij beproeving ondervindt.” Wij christenen zouden dus ten allen tijde optimist zijn en uitzien naar de lichten in de verte en „Vreugde scheppen” in alles wat God ons zoo ruimschoots geeft. Bij elk verloren ideaal is het noodig ons een ander te stellen.

Uit de sprookjes onzer jeugd kennen wij nog den ridder, die een schat ging zoeken en wien de eisch gesteld was „niet om te zien.”

Ook wij moeten zoeken naar den grooten schat in den akker des levens, rusteloos zoeken zonder om te zien, maar opziende des te meer, hoog naar het blauw achter de wolken.

De grootste idealist was Jezus, die alom zich vreugde schiep, uit het moeilijk leven schoonheid zoekend en geluk delvend. Ook hierin ligt een deel van Zijn Grootheid.

Vreugde scheppen — het woord
(Zie vervolg blz. 253).

VAN HART TOT HART.

„Uitnemender dan zichzelf”

Onmiddellijk had deze rubriek mijn hart gestolen. Want het is altijd mijn groote verlangen om met de Heiligen van hart tot hart te mogen en kunnen spreken. Bij onze bezoeken aan de vergaderingen komen wij met velen der broeders en zusters in aanraking, maar het meerendeel uwer zien we toch alleen maar vanaf het spreekgestoelte. Het blijft meestal bij een handdruk, een blik oog in oog, een vriendelijk woord. De prediking schenkt natuurlijk veelal gelegenheid de begeerten en gevoelens des harten uit te spreken. Maar woorden kunnen zoo spoedig vervagen. Daarom is het goed eens door middel van „onzen Ster” van hart tot hart te spreken, waardoor een meer vaste vorm aan onze boodschap wordt gegeven.

Vindt nu dit woord weerklank in uw hart? En voelen wij iets van uw hartewarmte terug? Dit is niet zoo eenvoudig zult u zeggen. Maar toch is er een manier om ons te toonen, dat onze roepstem van hart tot hart zal worden begrepen en tot nu toe is verstaan. Gelukkig behoeven we niet op deze rubriek te wachten om dit te weten. Met vreugde kunnen we constateeren hoe velen, ja hoe de meesten der Heiligen ons helpen in het bewaren en bewaken van het gedeelte van Gods Wijngaard, waartoe wij behooren.

O, hoeveel trouw voor en liefde tot het Evangelie treffen we

aan! U voelt, dat dit ons immer deugd doet. De taak ons gegeven is een hoog-heilige, een ernstige, een zware soms. We werden geroepen uwe leiders te zijn. Eén dezer drie was ondergeteekende. Ik wist maar al te goed, dat, om eenig succes te zullen hebben, het motto „dienen” moest zijn. Graag noem en gevoel ik mij uw dienaar.

Deze week werd mij geopenbaard hoe ik nog beter mijn taak zou kunnen vervullen. Een woord kwam tot mij, oud en toch nieuw. Ik wil het u mededeelen, want ik geloof, dat het met Gods hulp en zegen een sleutel kan zijn tot ons aller succes, ons aller geluk. Het komt uit ons goede Bijbelboek en zegt daar als vermaning dit:

„Ieder achtte de(n) ander uitnemender dan zich zelf”. Wel, wat zegt u ervan? Ligt hierin niet de basis der nederigheid, het grondbeginsel van achting, ja, van liefde tot de(n) ander, het fundament tot het brengen van offers voor die(n) ander? Weg opgeblazenheid, weg trots, weg eigenliefde. Want — de ander is beter, uitnemender dan ik. Steeds hieraan te denken en ernaar te handelen zal ons den juiste geest van dienen geven.

En nu broeders en zusters, uit het feit, dat u allen uitnemender bent dan ik, put ik den moed tot u met een verzoek te komen. Echt een hartewensch van mij.

Hoe dikwijls was ik met u ter vergadering? Hoe dikwijls hoorde ik daar gebeden tot onzen Hemel-vader opzenden? Ook menigmaal bij u thuis. En weet u wel, waarop ik dan immer in stilte wachtende en hopende was en — wat nog nooit tot nu toe vervuld werd?

Ik zal u mijn geheime wensch verraden, vooral nu we van hart tot hart spreken en is komen vast te staan, dat u allen uitnemender zijt dan ik. Welnu. Nooit badt gij voor uw eigen Nederl. Zendingsbestuur. *) Of doet ge dit alleen, wanneer deze broeders er niet bij zijn? O, mocht dit zoo zijn, dan zou ik mij hebben vergist, maar een vergissing, welke ik dan innig graag beken.

Mag ik toch ons nu meer dan ooit in uwe gebeden aanbevelen? Leest u nog eens het gedichtje op de frontpagina van „De Ster” van 1 Juli j.l.

We weten, dat God ons rijkelijk zegent in ons werk. Maar ook weten en ondervinden we, dat

Satan al zijn kansen, en dit zijn er vele, benut om het werk des Heeren afbreuk te doen God's hulp kan niet worden ontbeerd, het allerminst door mij, doch — zooals ik zeker meen te weten — evenmin door mijn mede-arbeiders in het Zendingsbestuur. Daarom: bidt voor ons en voor elkander als God's volk.

Laat ons voor alles een werkend en biddend volk zijn. Het groote werk schrijdt voorwaarts. De Dag onzes Heeren nadert. Niemand onzer blijve nu aan den weg achter! De Nederlandschê Heiligen moeten hun plaats onder de uitgezochten der volkeren bewaren. En zij doen zulks! Laat ons verder te zamen werken, te zamen strijden, te zamen bidden en te zamen lijden. Vreugde zal tenslotte ons blijvend deel zijn en onze eenheid zal groeien, mede als vrucht van de toepassing van het woord: „Ieder achte de(n) ander uitnemender dan zich zelf.”

P. Vlam.

*) Hier is de schrijver abus. In enkele gemeenten en huisgezinnen mocht ik constateeren, dat er voor het Z.bestuur gebeden werd.

Noot van J. S.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Augustus.

AVONDMAALSVERS

Dierbre kindren, heilge englen,
 Letten altijd op Uw daân;
 Trouw wordt alles opgeschreven,
 Nooit kunt gij hun oog ontgaan.

Matth. 5:11. Zalig zijt gij, als de menschen u smaden en vervolgen en liegende alle kwaad tegen u spreken om Mijnentwil.

Wat leeft er in de

O.O.U.?

Hoe gaat het in de

Zondagschool?

Hier missen we het

Jeugdwerk!

Is er belang bij

Genealogie?

BEANTWOORD.

Een ware geschiedenis door Fern J. B. Russon.

Uit het tijdschrift der Z.H.V. Amerika.

Vertaald door T. C. H.

Op de achterste bank in de gezellige Z.H.V. zaal zat een fijn klein dametje met een krans van grijs krullend haar en een beschroomd lief gezichtje. Zij zat altijd op deze plaats, haar bescheiden natuur verlangde geen andere. Zij was een trouw lid en vele dagen ging ze door weer en wind, door koude en zonneschijn om als huisbezoek-leerares woorden van troost te brengen in tehuizen waar verdriet of armoede was. Vele malen had ze een bedroefde moeder bijgestaan, die de wacht hield over haar zieke kindje.

Ze was echter o zoo bedeesd. Wanneer ze een verlangen in zich voelde om op te staan en getuigenis te geven van haar geloof dat diep in haar hart verworteld was, overviel haar altijd angst, die zij niet kon overwinnen. Angst verstoorde altijd haar vreugde in haar zijn in de Z.H.V. vergadering, omdat zij vreesde geroepen te worden voor het openingsgebed. Zij was niet eerder gerust voor er een andere zuster was opgeroepen om zulks te doen.

Wanneer de jaren voorbij waren gegaan zonder dat het gevreesde gebeurde werd ze wat rustiger, denkende dat dit van haar niet verlangd zou worden.

Op een dag, toen zij heelemaal niet aan de mogelijkheid dacht, werd ze opgeschrikt door de vriendelijk gesproken woorden: „Zuster Silver, wilt U als 't u

blijft het openingsgebed voor ons opzenden?”

Voor een moment zat ze verstijfd van schrik. Dan, bemerkende dat er stilte hing in de zaal, die wachtte op haar antwoord, zeide ze langzaam en zacht: „Het spijt me, ik doe het liever niet.”

Iemand anders werd gevraagd en niemand zeide iets over de weigering. Niemand had vermoedelijk iets anders verwacht van de bedeesde, lieve zuster Silver.

Wat is Uw ondervinding in de

Zusters?

Diep in het hart echter van de kleine dame achter in de zaal was een vermanende stem die zeide; „Anna May Silver, waarom deed je dat? Waar is je getuigenis?”

Wat is er geworden van je geloof — het geloof dat je als een erfenis hebt ontvangen van je pionier-ouders en dat versterkt is door je werken in deze organisatie? Foei, je moest je schamen.” En de arme zuster Silver schaamde zich.

„Je behoorde op te staan en excuus te vragen aan deze groep en aan de presidente te zeggen dat ze dit antwoord niet verdiend heeft,” vervolgde haar vermaner.

Deze en andere steken prikten haar in de ziel. Zij bad een vurig stil gebed: „Vader in den

Hemel, vergeef mij mijn zwakheid en mijn weigering. Getrouwe God, ik smEEK U om bijstand in dit voor mij zoo moeilijke uur."

Op dit zelfde oogenblik zweeg de vermanende stem van haar geweten. Geloof en moed kwamen haar te hulp en namen ieder een hand van Anna May in hun eigen warme handen. Geloof keek recht in haar oogen en zeide: „Je moeder heeft te midden van de rotsen en stormen van Wyoming gebukt van verdriet gestaan bij het graf van haar eerst geboren lieveling. Zij offerde het volgende gebed: „Vader, ik dank U voor het schoone en goede dat deze kleine in mijn leven gebracht heeft. Wilt gij nu de wacht houden over zijn graf en zijn geest veilig bewaren? Ik dank U voor de andere kinderen die Gij mij gegeven hebt en voor degene welke ik nog hoop van U te ontvangen. Help mij, God, om altijd Uw wijsheid te prijzen en vertrouwen te hebben in Uw liefde."

Moed sprak tot haar: „Anna May, je vader en zijn metgezellen bestreden een overmachtige vijand, die de huizen waarin gij en vele andere kinderen sliepen, wilden vernietigen. Door hun moed verdreven zij de belagers en reddden hun geliefden."

Anna May dacht: „En ik kan staan voor mijn zusters en God danken voor de zegeningen welke Hij hun en mij dagelijks geeft;" en een nieuw gevoel van moed doorstroomde haar.

Wanneer zij uit haar diepe gedachten weder los kwam, zag zij dat de Presidente haar met vriendelijke, begrijpende oogen aankeek.

En nu, wonder boven wonder, Anna May wist dat ze nu wenschte voor de vergadering te bidden. Zij wilde nu wel dat de Presidente het haar zou vragen. Maar hoe moest de Presidente dit weten? Ze kon toch niet zelf vragen om dat voorrecht? Met hoopvolle oogen keek ze in de richting van haar leidster.

Verschillende gedeelten van de les namen nu Anna May's aandacht in beslag en ze keek heel dikwijls op vanuit haar schoot. De Presidente keek meermalen gedachtenvol in de richting van Anna May.

Niemand had erg in hetgeen zich afspeelde gedurende de inspireerende les. Niemand wist dat in het hart van één diep berouw was en een vurig verlangen naar een nieuwe kans. Niemand wist ook dat in het hart van een ander een eenvoudige heilige inspiratie gekomen was die de boodschap las van het witte gezichtje aan het eind van de zaal.

De les eindigde. Het was een fijne tijd geweest, niet minder fijn was de geest die het zaaltje vervulde. Door de zusters werd het slotlied gezongen: „Gebed is het verlangen der ziel." Daar klonk de stem van de Presidente: „Zuster Silver, wilt u de dankzegging uitspreken?"

De woorden, welke van zuster Silver's lippen vloeiden waren vol geloof, nederigheid en moed. En terwijl sommigen zich verwonderden — en nog verwonderd zijn — anderen begrepen dat er een strijd was gestreden en gewonnen in het hart van de kleine dame achter in de zaal.

Nephtien wel en wee.

Sinds het eerste Nephtien optreden is er heel wat water door de Vecht gevloeid.

Heel wat Nephtien-vreugd is gesmaakt, en leed verzwegen.

Na ons eerste „Ster“-bericht zijn in Midden-Nederland een zestal wedstrijden gespeeld. Het aantal overwinningen en nederlagen kan aangeduid worden met „fifty-fifty.“

Maar mogen wij u misschien eerst even in de schoolbanken terugdrukken? Neen, protesteer maar niet, want we gaan een reksom serveren en sommetjes zijn verdraagzamer op een harde schoolbank dan in een luie restaurantstoel: daar tasten ze de buidel aan.

U kent het gezegde:

„Gedeelde vreugd is dubbele
[vreugd,
Gedeelde smart is halve smart.“

In 3 wedstrijden op het sappige gras was er vreugd te delen. Dat maakt dus 6 vreugde eenheden. In de 3 andere sportieve veldslagen liet het Utrechtse team de eer aan anderen: het aantal smarteenheden is het product van 3 en $\frac{1}{2}$, dat maakt $1\frac{1}{2}$. Deze uitkomst van 6 afgetrokken en de berekening klopt als een bus: $4\frac{1}{2}$ vreugde-eenheid is het batig saldo.

Goed zo team der Kracht-Nephtien!!

Toch geloven wij dat sommige trouwe lezers der Nephtienprestaties deze hun tegenvallen. En dat kan zijn, omdat ze de club niet van nabij kennen.

Voor het Nephtien team is iedere nederlaag een grote overwinning. Het is opmerkelijk hoe goed of ze anderen de zege gunnen. Zij overwinnen bij de grootste debacle *zichzelve*. En wie *zich zelf* overwint...

Vergeet ook niet dat het team een eigenaardig team is.

Een verre velder is Arnhem's gemeentepresident. In het verre veld lopen wel eens schapen. Zo onwillekeurig ga je dan aan je Arnhemse schapjes denken, en mis je nèt die verre vangbal. Een andere verre velder is weer de Priesterschap-overziener. Denk maar eens voor 1000% aan honkbal als het al aardig naar de 25e der maand loopt. Nog dat huisbezoek en nog... Ja weer een vangbal gemist. — Dan is er nog de Zondagsschoolpresident met z'n Raadgever. Ze zijn slagpartij en staan op de honken. Ze willen de eerste zijn die het Kerstprogramma klaar hebben en mogen buiten de foutlijnen in het gras plaats nemen om het program verder uit te werken. De werper verraste hen volkomen.

De Gemeentesecretaris doet niet het minste werk en de O.O.V.-president heeft achter de thuisplaat een heel bestek te verwerken. — Kortom u begrijpt ons nu?

Mooi, als belooning zullen we dan een volgende maal weer een overwinning melden!

Zang en muziek.

Utrecht is aan het graven en hoopt zeer binnenkort de verloren geraakte talenten weer te vinden.

Een dubbel mannenkwartet is in voorbereiding.

Als we wèl ingelicht zijn, wordt het schitterend, maar laat ons een slag om de arm houden,

dan wordt niemand teleurgesteld.

Wel verklappen we, dat het minste waarop de a.s. zangers rekenen een tourneetje door Nederland is.

Vóór het zoover is moet er nog veel meer water door vorengenoemde rivier stroomen. Dat deze trouwe rivier tegen dien tijd niet drooggestroomd zij.

. . .

Levensvreugd.

(Vervolg van blz. 246).

zelf wijst er op, dat de levensvreugd niet van buitenaf aan ons zich opdringt; voor goud en goed is zij niet te koop; zij is nergens te vinden en toch ligt ze overal... roep haar slechts op, gij zult haar bezitten en zal u nimmermeer verlaten.

Waar zal men in het eind naar
[trachten?

De wereld te kennen — en niet
[te verachten.

Goethe.

T. C. H.

. . .

Gewillig Zijn Naam op zich te nemen.

Nu staan ze daar stil, met hun hoofden gebogen,
En stemmen, die smeeken tot God in den Hooge,
Of Hij hen behoeden en zegenen wil
Zoo staan ze daar rustig en luisteren stil.

Het „ja” heeft zoo pas van hun lippen geklonken,
Zij hebben hun leven aan Jezus geschonken;
Hun oogen, die stralen vol jeugdigen wil
Zoo staan ze daar rustig en luisteren stil.

Ze hebben 't vermaan van hun leeraar vernomen,
Ze zijn met hun voet op den kruisweg gekomen
Ze weten nog niet, wat dat zeggen hun wil
Maar 't maakt in die ure hun wonderlijk stil

Een vreemde ontroering stijgt op in hun harte,
Zij voelen zoiets van veel naad'rende smarte.
Zij willen met Jezus door 't leven nu gaan,
En sluiten zich blijde ook achter Hem aan.

Zij zien de banier in haar schitt'rende kleuren,
Zij zijn nog zoo jong, o zij kunnen niet treuren,
Zij zullen Hem planten in 't leven vol vreugd,
Zoo staan ze daar stil — en ze blijven verheugd.

H. Sl.-B.

DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON

EEN VERZAMELING VAN BEWIJZEN

door JOHN A. WIDTSOE en FRANKLIN S. HARRIS Jr.

Vertaald door J. Strietman.

b. Abraham en zijn vaderschap over de getrouwen konden niet genoemd worden; noch konden geschiedenissen betreffende Isaak, Jacob, Jozef, Mozes, Josua, David, Salomon en een schare van andere beroemde dienstknechten van God worden vermeld.

c. Niets kon gezegd worden over het Aäronische noch over het Melchizedeksche Priesterschap; noch over de Levieten, noch over den tabernakel, noch over de plaats daarvan.

d. Jeruzalem, Kanaän, Palestina, Egypte, de Doode Zee, de Roode Zee, de Jordaan, Nazareth enz. konden niet veilig worden besproken zonder een daarover uit de hand van God verkregen kennis.”

(T. W. Brookbank, Mill. Star 86 : 36-39, 52-55, 59-60).

„De weglating van gewone Engelsche woorden uit het Boek van Mormon is het bewijs dat geen moderne schrijver het boek oorspronkelijk schreef.

Het veelvuldige gebruik van „Buitengewoon” is opmerkelijk, terwijl dit woord in de meeste gevallen door „zeer” zou kunnen worden vervangen. „Zeer” als bijwoord wordt niet gebruikt, behalve aan het einde van het tweede Boek van Nephi.

„Quite” is een uitdrukking die in 't Engelsch algemeen wordt gebruikt, toch wordt het in het

Boek van Mormon niet genoemd (in de eerste helft tenminste).

„Guess” (raden, vermoeden) is een woord dat Joseph Smith als een inwoner van Vermont vermoedelijk regelmatig gebruikte; doch het komt slechts eenmaal in het Boek van Mormon voor. (Alma 16 : 16).

„Namelijk” is een gewoon woord, maar het wordt niet als oorspronkelijk woord in de Nephtische verslagen gebruikt.” (Thomas W. Brookbank, Imp. Era, 14 : 500-505).

Er zijn ook vele zinnen en uitdrukkingen, die opvallend zijn, omdat ze moeten afstammen van Hebreeuwsche uitdrukkingen in den origineelen tekst.

Het Engelsch van het Boek van Mormon verraadt dikwijls een té letterlijke neiging naar een blijkbaar Hebreeuwsch origineel. Laten wij het Hebreeuwsch-Engelsch noemen.

Jakob 5 : 2 : Luistert, o gij huis Israëls, en hoort de woorden van mij, eenen profeet des Heeren.

De tweede zinsnede is blijkbaar een letterlijke vertaling van een Hebreeuwsch meervoudig zelfstandig naamwoord met een bezittelijk voornaamwoord. Vertaal : „en hoort mijn woorden.”

De profeet Joseph Smith's vertaling was niet fout, doch hij was niet aan vertaalwerk gewoon, en had daarbij te kampen met een

tekort aan schoolsche kennis.

Het Boek van Mormon volgt in den regel de Hebreeuwsche gewoonte om getallen voluit te schrijven. „En er waren twee honderd acht en dertig jaren voorbijgegaan.” Jarom 13; „En het geschiedde, dat twee honderd en zes en zeventig jaren waren voorbijgegaan.” Omni 3; „En twee honderd vier en veertig jaren waren voorbijgegaan.” 4 Nephi 40. Vergelijk Genesis 5, waar dezelfde constructie wordt aangetroffen.

De zinsconstructie, zooals beschreven in de Hebreeuwsche grammatica-boeken komt voor in de woordvoeging van het Boek van Mormon.

„De verwantschap in constructie komt het meest uit in de uitdrukking „van” in al zijn beteekenissen: b.v. het paleis van den koning, de zoon van den vader, een ring van goud.”

Voorbeelden uit het Boek van Mormon: 1 Nephi 4:24, „de platen van koper” waar men verwacht: „de koperen platen”; Mosiah 21:27 „Platen van metaal”; Alma 37:2, „platen van Nephi.” In Mosiah 20:15 vinden we: „de dochteren van mijn volk.”

De uitdrukking „dochteren van mijn volk” komt voor in het Oude Testament, maar dit is niet hetzelfde als in het Boek van Mormon. In Mosiah 12:33 vinden we „De berg van Sinai”, waar we zouden verwachten „De Berg Sinai.”

De uitgang „ah” is zeer gebruikelijk bij Joodsche eigennamen, en deze uitdrukking draagt vrijwel onveranderlijk met zich de gedachte aan een verwantschap met Jehova. Bij voorbeeld; Abij-ah, beteekent hij, waarvan Jehovah de Vader is. Dr. Adam Clarke in zijn notities over Matth. 23:7, 8 zegt: Er zijn bij de Joden drie waardigheidstitels, die zij aan hun geleerden geven: Rabb, Rabbi en Rabban; ieder van deze heeft zijn bijzondere beteekenis: Rabban beteekent veel meer dan Rabbi en Rabbi veel meer dan Rabb. (Rabbanah) Alma 18:13 is een voorbeeld uit het Boek van Mormon. Het is duidelijk dat Rabban-ah betrekking moet hebben op de hoogste aardsche waardigheden aan de eene zijde en aan de andere zijde op de macht, wijsheid en andere bekwaamheden van Jehovah. Het Boek van Mormon is daarom in de hoogste graad correct door aan de naam Rabban-ah de beteekenis te geven van „machtige of groote koning.” Van het verhaal van Alma 18:13, waar de naam voorkomt, leeren wij dat Lamoni, een Lamanitische koning, en zijn volk deze benaming niet beneden de waardigheid van de Groote Geest vonden, die zij in hun midden hadden gezien met een lichaam van vleesch en beenderen, zooals ze veronderstelden.

(Wordt vervolgd).

* * *

Vermaning en tucht worden het minst daar verdragen waar ze noodig zijn.

Als elke geloovige meer tijd zou wijden aan den Heer Jezus, hoeveel zielen zouden dan het Evangelie hooren, die er nu van verstoken blijven.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ordering in het Priesterschap.

Te Leeuwarden werd op 8 Juni 1941 geordend tot Leeraar, br. Lolke Klaas Koopmans door Ouderling T. Drent.

Geboren.

Te Utrecht werd op 6 Juli 1941 geboren, Reinje, dochter van H. v. d. Veur en A. v. d. Veur-van den Hazel.

Den Haag.

Het nieuwe Zondagsschoolbestuur van Den Haag is thans als volgt samengesteld:

- D. Rijnsburger, President.
- A. P. Claus, 1e raadgever.
- H. W. Dirkmaat, 2e raadgever.
- J. Nieuwland, secretaris.

Het Rotterdamsche Zangkoor in Schiedam.

Het was een goede gedachte van het gemeentebestuur van Schiedam om het Rotterdamsche Zangkoor uit te noodigen de Sacramentsvergadering van Zondag 6 Juli j.l. met zijn zang te willen komen opluisteren.

De zaal te Schiedam was ondanks de bijna tropische hitte tot de laatste zitplaats bezet en meer dan dat. Want zelfs de vloer van het podium moest, na tusschenlegging van wat papier als zetel worden gebruikt door eenige der zangers uit Rotterdam, hoezeer dit ook door de gastvrije Schiedamsche leden werd bevreurd.

Het zangkoor kweet zich tot aller voldoening van zijn taak. Als sprekers noteerden we Oud. A. Hekking, vice-President van de Rotterdamsche gemeente, Oud. P. Vlam, 2de Raadgever in het Zendingsbestuur en Oud. J. Schipaanboord, onzen Zendingspresident. Oud. L. Plezier, gemeentepresident van Schiedam sprak een slotwoord uit en was de tolk van alle aanwezigen, toen hij dank en hulde bracht aan de zangers(sters) van dien avond. Een aardige bloemenhulde aan de verraste dirigente van het koor onderstreepte deze woorden.

Onder de aanwezigen waren Oud. R. Schippers, Zondagsschool-Overziener der Zending en Zr. C. Schipaanboord mede zeer graag geziene gasten.

Ons Taalhoekje.

Hoe is het nu ?

KUNNEN EN KENNEN.

Het eerste werkwoord drukt een bekwaamheid of mogelijkheid uit, het tweede een bekendheid ergens mede of met iemand. Dus:

Hij KAN lopen (is in staat tot lopen).

Ik KAN zwemmen (ik bezit die bekwaamheid).

Hoe KAN dat? (hoe is dat mogelijk).

Maar:

Wij KENNEN onze les, de wet, dien persoon, enz. FOUT is dus; Ik KAN of KON mijn les niet, enz., dit moet zijn KEN en KENDE.

FOUT is ook: KEN 'jij' je dat voorstellen? KEN dat gebeuren? Neen, dat KEN niet. Hier is het woord KAN op zijn plaats.